

— „Вотъ молодецъ П.“ казаха нѣкои отъ офицеритѣ. Тѣй трѣбваше и трѣбва да се постѣпва за напредъ съ тѣзи паршивци, — за примѣръ на другитѣ! И съ това се свърши цѣлата печална история.

За примѣръ на другитѣ! Мене ми се струва подобръ щѣше да бѣде: да се отдадеше подъ съждъ, осѣдеше, ако бѣше виноватъ, растрѣлеше въ присѣдствіето на цѣлото опълчение за примѣръ на другитѣ. А ми какъвъ примѣръ, когато, до колкото ми се помни, за този печаленъ случай и въ приказа по опълчението не се обяви.

Отъ Плаково къмъ югъ пѣтя върви вече по балканскитѣ бърда, долини и корита на рѣкичкитѣ. Тукъ той, както всичкитѣ горски пѣтища, е тѣсенъ, стрѣменъ, често върви надъ самитѣ пропасти, твърдѣ каменистъ, вслѣдствие на което вървението по него бѣ твърдѣ мъчно.

— Глупави Турци! се обаждаше нѣкой отъ опълченцитѣ. Глупави! Оставятъ свободно и безнаказано да прѣминемъ такива мѣста, които безъ бой едвамъ минаваме.

— Да се скриятъ по една рота, ей тамъ отъ двѣтъ страни на пѣтя — въ шумака, и да направятъ по нѣколко залпа..., казваше вторий.

Чудно нѣщо, да ли агитѣ бѣгатъ отъ Московцитѣ отъ страхъ, като зайци, или искатъ да ни вкаратъ въ капана, забѣлѣзваше трети.

И наистина бѣ чудно: опълчението бѣ паправило повече отъ петъ перехода отъ Дунава, между това Турски войникъ съ пушка въ рѣка не бѣ видѣло, нито пушеченъ грѣмъ — чуло.

Защо Турцитѣ отетѣпваха при такива непристъпни позиции, като Търновското дефиле и Балкана? Защо Търновския гарнизонъ, състоящъ отъ 6 табора пѣхота, една батарея и множество баши-бозуци безъ бой напустна Търново, щомъ Русския передовий кавалерийски отрядъ измъкна едно двѣ орѣдия на възвишенността надъ града и пустна нѣколко гранати? На такива недостѣпни позиции като тѣзи и Търновската съ отрядъ отъ 5-6 табора пѣхота, една батарея и